

Ezek számára Szent Ferenc mindig kéznél van, ő a családi szentjük, aki mindenkinek megbocsát mindent, aki prédikál a madaraknak és kezét fog a farkassal, aki a dogmatika szövevényeivel mitsem törődve, költeményeket költ; szóval az ízlésüknek megfelelő szent, akit magukévá hamisíthatnak azok a dilettáns heretikusok is, kik a hit virágai körül röpdösnek és szeretnék, ha méhnek néznék őket, pedig csak darazsak és sohase lesz mézük.

De Szent Ferenc e modern barátaitól, akik a Porziuncola fájdalmas bűnbánójának alakjából jólfésült, mosolygó kis szentecskét csináltak, galambbal a vállán, akik könyörületességének emésztő tüzét sápadt, tüdőbeteg írócskák misztikus gargarizálására alkalmas édes sziruppá változtatták, stigmáinak véres jeleit pedig csak autoszugesztíó okozta sebhelyeknek hajlandók tekinteni, — mondom, Szent Ferenc igazságának e hamis üzéreitől megvetéssel kell elfordulnia mindenkinek, aki Benne Krisztus alázas utáncóját, Püspökök és Pápák hű szolgáját szereti.“

Fordította: *Kastner Jenő.*

APRILY LAJOS ÚJABB KÖLTEMÉNYEIBŐL.

UTCAK.

*Ez lefutott a nyugtalan patakra,
fiús, szabad világ volt és enyém.
A záporokból zúgó vizözön lett,
az árvizekből csengő költemény.*

*Ez telep volt. Lent kattogott a munka.
Anyám itt gondtól roskadozva türt,
és minden reggel fojtó nyomorunkba
belerivalt tompán a gyári kürt.*

*Itt lány lakott. Rózsáit fallal óvta
a kálvinisták barna temploma.
Vércsék a tornyon. Néha csókjainkba
belebúgott az esti orgona.*

*Kollégium. Langyos hullámu évek,
remete-sors csöndes tanársoron.
Aztán a nagy tűz felcsapott lobogva, —
aztán rom-élet, fullasztó korom.*

*Két szilfa-sor. Kiváncsi nép alattok.
Kék rajz az égen: ismerős hegyek.
A gyászlovak patája zengve csattog,
amikor arra elmegyek.*

A PODSÁGAI FORRÁS.

— Tompa Lászlónak. —

Ott él vöröslő sziklafényben:
örökre sajjó sziklaseb.
Erdők csillagmohos csodája
sohase volt rejtelmesebb.

(Dárdájával tán itt kutatta
a föld szívét egy ős titán
s a bűn helyén bilincses átok
maradt a bösz döfés után.)

Vize egy zengő pillanatra
a fényre néha felbuzog, —
de börtönébe visszarejtik
az alvilági máguszok...

Szeretnék Podságára menni,
mikor a nyár nagyon nevet.
Patakparton meglátogatnám
titokzatos testvéremet.

Pihentető kövére dülve
várnám, míg jő a szent varázs
s a rejtett földalatti jelre
Felcseng a boldog buggyanás.

Meghallgatnám a vallomását,
a vívódást, amely örök.
S magam sorsát is szánva, szán-
[nám,
ha börtönözve bűg s hörög.

TÉLI REGGEL.

Ködben ember haladt.
Páncélos hó harsant a súly alatt.

Szakadt a fátyol: hegytetőre ért.
Nap villogtatta bükkcserjén a dért.
Galyak hóbarlangjába cinke szállt,
fény szédítette s egy napos titok,
s dermedt rügy-csipkerózsikák között
dalolt:

— Nyitni fog, — nyitni fog, — nyitni fog! ...

Feje felett
azur-kék szajkó-toll csillant a fán
s hókristályos lett kalap és kabát:
a rikoltozva rebbenő madár
leverte rá a cifra bükk havát.

S amerre járt:
hegyek ontották rá a napsugárt
s hó-szikra kápráztatta, — milliárd! ...

Köd várta lent.
A ködbe visszament
s házába tért derült aszkétaként.

Két szemben a csodálkozás kigyult:
— Sötét ember, honnan hozol ma fényt?

SZEPTEMBERI FÁK.

Bükkök smaragd színét erezve fent
az első pár vörös folt megjelent.

Állunk. Kezedben késő kék virág.
Azt mondod: — Ősz. Az első őszi fák.

Én azt mondom: — Vér. Vérteltos vadon.
Elhullt a nyár a nagy vadászaton.

Amerre vitte buggyanó sebét,
bíboros vére freccsent szerteszét.

Ahol a nyomvesztő bozóthoz ért,
hogy tékozolta, nézd a drága vért.

S míg vérnyomán vad szélkopó csahol,
hörögve összeroskad valahol.

MADARAK.

»Pascua qui volucrum vivus, Walthere, fuisti...!«

Hó esett. A tar hegy orma
habfehéren integet.

Erdőkből a hó leüzött
őszapókat, pintyeket.

Almafánk és csipkebokrunk
madarak tanyája lett...

Walther von der Vogelweide
lelke száll a kert felett.

Titkos erdön, vadcsapáson,
babonás ösvényeken
ez a nyugtalan madár-raj
hányszor volt kíséretem.

Mennyi füttyös és bolondos,
vigan cserregő barát...

Megetetem Walther von der
Vogelweide madarát.

Most a ködből méla hangok
hullanak mint halk rímek.

Bús pirók-jel. Csak varázsló
és poéta érti meg.

Pinty felel rá. Cinkeszó. — Most
szállingózni kezd a hó...

S Walther von der Vogelweide
megölel a multon át mint
mesebeli nagyapó.

ESTI DAL.

Ültem bent a két fiammal
tűzvilágos pamlagon.

Jött az este, barna koldus,
könnyesen jött és vakon.

Őszi zápor dobverése
peregett az ablakon.

Két fiacskám karcsú testét
átölelte két karom.

(Hármas árnyék játszva lengett,
nőtt mögöttünk a falon.)

És az esttel vig dalokra,

Grimm-mesékre jött a gond.

Búgott künt a szél dorombja,
óriási búdoromb:

Fognak-é majd lelkesülni

új világok tavaszán

fényimádó, büszke szemmel

fent az ember magasán?

Vagy kavargó ködbe hullva

minden álmuk úgy vesz el:
tolla-foszlott, csonka szárnyal,
embercsúcshoz oly közel?

Tán az ösvény gyenge gyepről
vadbozótú láphoz ér,
és a csalfa lép iszapja
újra vér, jaj, újra vér?! —

Ültem bent a két fiammal
s mint az óriás kígyó,
tűzvilágos pamlagunkon
úgy bővölt a vízió.

Két fiacskám karcsú testét
félteve fogta két karom.

(Nőtt az árnyék, óriásra
nőtt mögöttünk a falon.)

S vércseszárnyú kép csapott rám,
régii kinnal vérrokon —
és a falra sors-sötéten
felkomorlott Laokoon.